

عنوان مقاله:

مواجهه و چالش مادی و معنوی انسان عصر حاضر با پدیده ای به نام کووید ۱۹

محل انتشار:

مجله پژوهش در دین و سلامت، دوره 7، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

مهدی میثاقی نژاد - گروه معارف اسلامی، معاونت دانشجویی، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

قرن حاضر رو به پایان است و در آستانه قرن پانزدهم هجری شمسی قرار داریم. شاید از نگاه اسطوره ای هر کدام از هزاره هایی که می گذرد فصلی نو را به ارمغان می آورد و بدین ترتیب توأم با شکوفایی جدیدی از منظر علمی و تکامل عقل بشری است که در مسیر زمان شیوه جدیدی از تعقل و تفکر را به طبیعت و جهان مادی واگذار می کند. نسل انسان همواره برای غلبه بر طبیعت با اتکا بر قدرت تعقل خویش تلاش های فراوانی داشته است و با تجربیات خود گاهی مغلوب طبیعت و گاهی غالب بر آن بوده و توانسته است از دوره ای به دوره دیگر گام نهد. از دیدگاه دینی به ویژه دین مبین اسلام با سفارش اکید رسول گرامی آن (ص)، با تکیه بر توانمندی انسان، به فراگیری و تسخیر علوم حتی اگر در دوردست ها باشد، تشویق شده است (۱). به طوری که با توجه به میزان قدرت بالقوه دستیابی به علوم و عالم طبیعت به صورت مکرر در آیات قرآن کریم بر جمله «وسخر لکم...» که خطاب آن صرفا انسان می باشد تاکید شده است. در این میان انسان مغرور و بی توجه به ساحت الهی و نادیده انگار به دست برتر حق، خود را بر همه چیز غالب می بیند، بی محابا می تازد و چنین می انگارد که عالم طبیعت را بدون واسطه در چنگال خویش رام کرده است و چیزی جز خویشتن نمی بیند و پیکان محوریت خلقت عالم را صرفا به سوی یافته ها و عقل خویش نشانه می رود؛ گویا علت اصلی هستی فقط انسان است. هر آنچه از علوم می داند اعم از طبیعی، ریاضی، نجوم و فضانوردی و از همه مهم تر همه آنچه را که برای بقا و سلامت خود در حیطة و قلمرو پزشکی به دست آورده است تضمین شده می داند. انسان امروزی به طور دائم به قدرت علمی و یافته خود می بالد. با همه اینها، این نگرانی وجود دارد که اعتقاد به پیوند قلبی و باطنی علت و معلول تضعیف شود. به ناگاه خبری عجیب کره زمین را فرا می گیرد و انسان شیفته متکبر و مملو از دانسته های تجربی را در هم می کوبد. خبرها از کشف ویروسی قدرتمند حکایت دارد. ویروسی که چنان بر پیکره انسان می تازد که گویی قصد منکوب کردن و حتی فنای نسل انسان را دارد و عجز و ناتوانی را برای انسان به همراه دارد تا جایی که انسان برای بقا، به ناچار به فاصله گذاری و دوری از همدیگر در اجتماع روی می آورد. بشر گویا خود را مقهور آن می بیند و به سال های دور در مواجهه با بیماری های کهن همچون طاعون و وبا بازگشته است؛ علم خویش را با تمام توان به میدان می آورد تا مایه نجاتش شود اما دریغ که از دست های منفصل شده از پروردگار کاری بر نمی آید و این عجز و درماندگی و استیصال انسان در برابر ویروسی است که حجم آن در کل جهان بسیار ناچیز است و تا کنون به مرگ بیش از سه میلیون نفر منجر گردیده است و به نظر می رسد در این میان سهم آنهایی که وابستگی بیشتری به دانسته های علمی خود داشته و بدان متکی بوده اند کمتر از بقیه نبوده است. «یا ایها الانسان ما غرک بربک الکریم»؛ «ای انسان، چه چیز تو را درباره پروردگار بزرگوار مغرور ساخته است؟» (۲). اینک انسان فریفته شده و به تنگنا آمده تنها و ضعیف خود را محتاج به حلقه وصل می بیند و وحشت درماندگی و ناتوانی و ویروسی ...

کلمات کلیدی:

اسلام، دعا، کووید ۱۹

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1509134>

